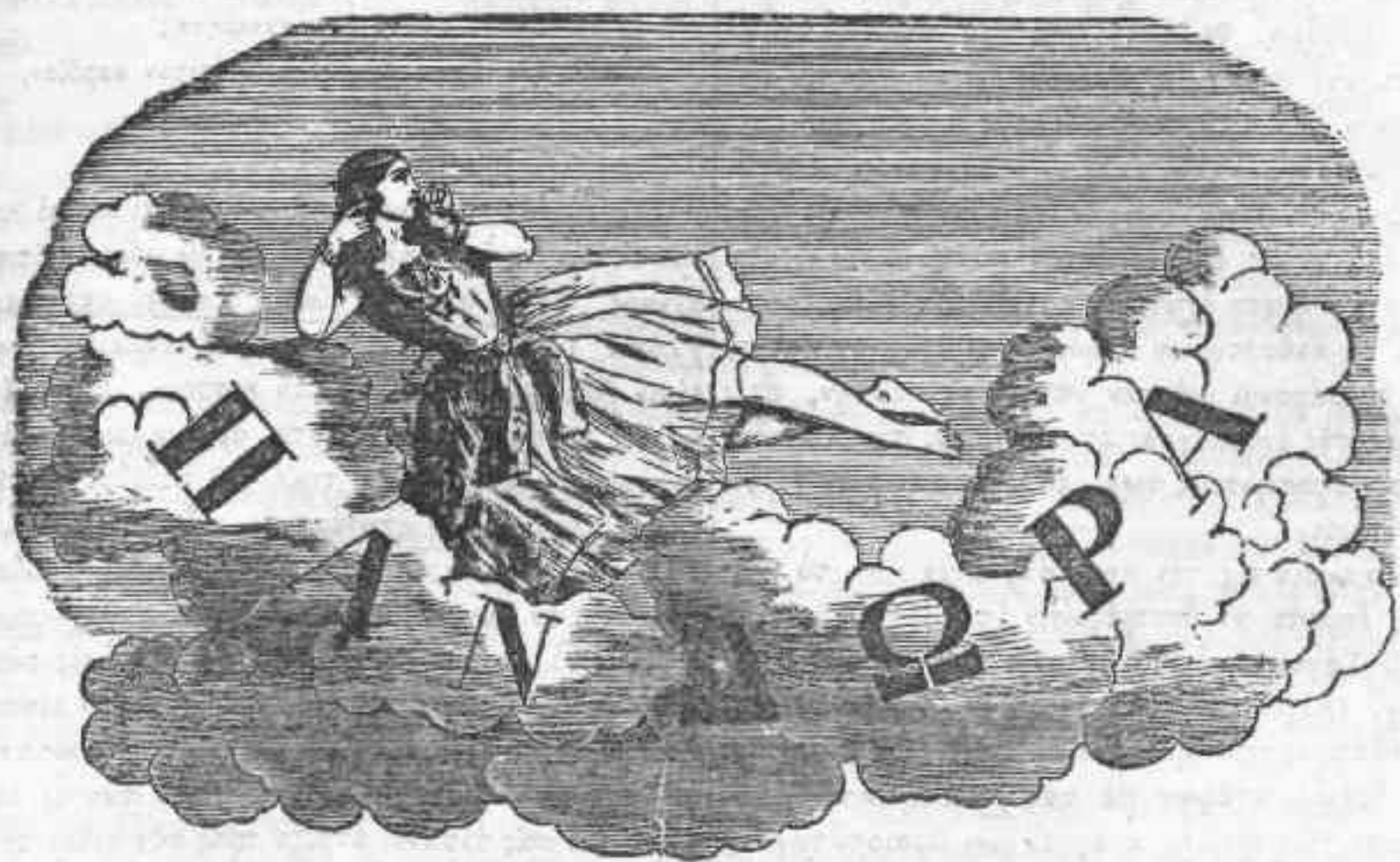

15 ΟΚΤΩΒΡ. 1852.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΦΥΛΛ. 62.

Η ΓΑΛΑΤΕΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε Φυλλ. 61.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

—ο—

Εἰς σὲ παραδίδομαι γλυκεῖα μελαγχολία, ἐλθέ νὰ ἐπιχύσῃς εἰς τὰς τελευταίας μου ταύτας εἰκόνας τὴν ἡμίφωτον ἐκείνην σκιάν, τὴν τοσοῦτον εἰς πάσας τὰς ἐκείνητος καρδίας ἀρέσκουσαν. Οὐδεὶς φθόνος ἐάν σπινθηθῶσι· τὰ δάκρυα, ὅσα τρυφερὰ καρδίαι χύ-
νουν διὰ σέ, εἶναι ὡς τὸ ῥόδον μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἀνθέων. Ὅποιος διεγείρει θελκτικὰς ἀναμνήσεις! τίς ἐραστὴς μεμακρυσμένος τῆς ἐρωμένης του, ἢ φίλος τοῦ φίλου στερούμενος, ἢ μήτηρ μακρὰν τοῦ τέκνου τῆς, τίς δὲν σὲ θεωρεῖ ὡς τὸ πολυτιμώτατον πάντων τῶν ἀγαθῶν; Πόσον γλυκεῖαι αἱ στιγμαὶ καθ' ἃς μακρὰν τῶν ἀνθρώπων μόνος μετὰ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ σκέπτεται τις καθ' ἑαυτὸν, ἢ μᾶλλον ὁμοῦ μετὰ τῶν προσφιλῶν τῆς καρδίας του. Μετὰ πάσης τέρ-
ψεως ἐνθυμεῖται τὰς παρελθούσας τέρψεις, τὴν πρῶ-
την στιγμὴν τῆς ἀγάπης, τὴν δαيلὴν συγκατάθεσιν, τὰς ἐλπίδας, τοὺς φόβους, τὰς ὑποψίας, τὰς ἐριδας, ταῦτα πάντα τὰ νομίζει πρῶτον, ταῦτα πάντα τῷ παρίττανται ὡς ἐν εἰκόνι μετ' εὐφροσύνης. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν καὶ παρελθούσαι θλίψεις ὡς νέφη ἀντανάκλων-
ται πολλάκις· αἱ καταστραφεῖσκι ἐλπίδες, ὁ ἄστρος

θάνατος ὄντος φιλτάτου προκαλοῦσι νέα δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλὰ τὰ δάκρυα ταῦτα δὲν εἶ-
ναι ἐστερημένα γλυκύτητος καὶ ρέουσιν ὡς βάλαμον παρηγορίας εἰς τὴν πληγὴν του.

Οὕτω διελογίζετο ὁ σοφὸς Στέφανος, ἔχων ἀφι-
ρωμένην μίαν τοῦ ἔτους ἡμέραν εἰς δάκρυα εὐγνωμο-
σύνης, ἐρωτος ἢ φιλίας. Τὴν ἡμέραν δὲ ταύτην ὁ σε-
βάσιμος οὗτος ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου, ἐνδεδυμένος τὰ
πένθημά του ἐνδύματα, ἦλθεν εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅπου
ταῦτοχρόνως εἶδε προσδραμόντας καὶ πάντας τοὺς
λοιποὺς τοῦ χωρίου κατοίκους, καὶ τούτους μελανεί-
μονας, καὶ κυπαρίσσοις ἐστεμμένους, φέροντες δ' ἐν
χερσὶ ῥάβδους μελαίνης ταινίας κεκοσμημένας, οἷς
ἀπ' οὗ ἔθεσαν εἰς τάξιν, καὶ διεχώρισε τοὺς ποιμένας
ἀπὸ τὰς ποιμενίδας, τοὺς διέταξε νὰ βαδίζωσι στι-
χηδὸν ὡς δύο παρατεταγμένα στρατεύματα.

Πρὸς μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα ἡ Νισίδα, ἡ Λεύκη,
ἡ Θεανῶ, ἡ Ἀνθῶ καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι πᾶσαι προ-
εχώρουν, προηγούμενης τῆς Γαλατείας· πρὸς δὲ τὴν
ἀριστεράν, κατάντικρυ τούτων, ἐβάδιζον ὁ Θιμῆριον,
ὁ Φαβδιανὸς, ὁ Δάμων, ὁ Θύρσις καὶ τὰ μικρὰ παιδία
πάντα, ἡγουμένου τοῦ Ἑλικίονος, καὶ μόνος ὁ Ἐρα-
στρος ἔλειπε. Μετὰ τούτους δ' ἤρχοντο αἱ σύζυγοι,
ὁδηγούμεναι ὑπὸ τῆς Σιλβίας, καὶ οἱ σύζυγοι, ἀρχηγὸν
ἔχοντες τὸν Δρακίωνα. Τὸ εὐδαιμον δὲ τοῦτο στρατό-
πεδον ἦτο σχεδὸν λαμπρὸν ὡς καὶ τὸ πρῶτον. Τὸ δὲ
παρακολουθοῦν τρίτον τάγμα ἦτο ἦττον μὲν λαμπρὸν,
ἀλλὰ σεβασμιώτερον· αἱ χῆραι καὶ οἱ γέροντες, ὁδη-
γούμενοι οἱ μὲν ὑπὸ τοῦ Μοίριδος, αἱ δὲ ὑπὸ τῆς
μητρὸς τοῦ Ἐράστρου· τούτων ἡ πολιὰ κόμη δὲν ἦτο

έστεμμένη, αἱ τρέμουνσαι χεῖρές των ἐπερείδοντο ἐπὶ τυλωδῶν ῥάβδων. Φεῦ! τούτους πρὸ πάντων ἐνδιέφερον ἡ τελευτὴ ἐκείνη, ἐρχομένους νὰ θρηνήσωσιν ἐπὶ τοῦ τάφου ὁ μὲν υἱοῦ, ὁ δὲ ἀδελφῆς ἡ συζύγου.

Τὴν δ' ὀπισθοφυλακὴν ἔκλειεν ὁ Στέφανος, ἐπίτηδες ἐκλέξας τὴν θέσιν ταύτην ἵνα ᾔηται πλησιέστερος εἰς τοὺς δυστυχεῖς· ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ ὀκτὼ ὠραῖοι νέοι, λινὰ ἐνδύματα ἔχοντες, καὶ ἀνθοστεφεῖς, ἔφερον μὲ σέβας τὸ καθαρτῆριον ὕδωρ, τὸν λίθον καὶ τὸ πῦρ, καὶ ὑπερήφανοι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ἥτις ἦν ἀμοιβὴ τῆς ἐνδραχτοῦς ἐτησίου πρὸς τὴν σπουδὴν καὶ σύνεσιν ἀφοσιώσεώς των, ἔβαινον καὶ τῶν γερόντων βαρύτεροι.

Πρὶν φθάσωσιν εἰς τὴν κοιλάδα, ἐνθα ἦτο τὸ κοιμητήριον, ἔπρεπε νὰ διατρέξωσιν ἐπὶ μίαν ὥραν τὰς ὄχθας τοῦ Τάγου, καὶ ὑπὸ θόλον εὐθαλῆ διπλῆς σειρᾶς ἰταῶν. Οἱ ποιμένες ἐπροχώρουν σιωπηλῶς ἐπὶ χλοεροῦ ἐδάφους ἐσπαρμένου ἀπὸ ὑγρὰ ἀνθῆ καὶ ῥόδα. Ὁ ἥλιος ἤρχιζε στέφον μὲ τὰς χρυσαῖς ἀκτῖνάς του τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων, ἀναγγέλλων ὠραιότατην θέρους ἡμέραν· ὁ δ' οὐρανὸς ἦτο αἴθριος καὶ γλυκὺς ζέφυρος ἔσειε τὰ δένδρα, καὶ ἀνελίκνιζεν ἡσύχως τοὺς εἰς τὴν φωλεάν των καθεύδοντας νεοσσούς. Ὁ κορυδαλὸς ἀφηνόητος εἰς τὸν αἰθέρα ἠκούετο κελαδῶν· ἡ ἀηδὼν ἀπηυδῆμένη ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν λαλίαν ἠγείρετο καὶ πάλιν νὰ χαιρετίσῃ τὴν ἡμέραν· ἡ τρυγὼν καὶ ἡ φάσσα ἀνταπεκρίνοντο διὰ τῶν κλαυθμῶν των εἰς τὸ γλυκὺ τοῦ δρυοκολάπτου ἄσμα· τὰ ἀνθὰ διέχρον πᾶσαν αὐτῶν τὴν εὐωδίαν· οἱ ἰχθύες ἐπαιζον εἰς τὰ ῥήθρα τοῦ ποταμοῦ· καὶ ἡ φύσις ἅπασα, εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἐγέρσεώς της, ἐφαίνετο εὐχαριστοῦσα τὸν Δημιουργὸν διὰ τὴν ἀγαθοεργίαν, ἣν καὶ πάλιν τῇ ἐδαφίλειεν.

Ὁ Θιμβρίων, ἡ Λεύκη καὶ ἡ Νισίδα, ἀσυνήθιστοι εἰς τὴν χαριστάτην τῆς φύσεως θέαν, τὴν ἐθεώρουν μετὰ θαυμασμοῦ· ἐτι δὲ μᾶλλον τοὺς κατέπληξεν ἡ θέα τοῦ εἰς ὃ ἐφθασαν κοιμητηρίου.

Κατὰ τὴν ὄχθην τοῦ ὠραίου ἐκείνου χρυσορόρου ποταμοῦ κεῖται, εἰς ἀπόστασιν τινων σταδίων, θέσις μεμονωμένη, πανταχόθεν περιωρισμένη ὑπὸ λόφων σειρᾶς ἦν μία μόνη διέτεμνεν εἰσοδος. Ὁ μακρὸς οὗτος αὐχὴν περιφρουρεῖται ἐκατέρωθεν ἀπὸ αἵμασιαν ἐκ κυπαρίσσων ἐν εἶδει ἀμφιθεάτρου, συνεσφιγμένων τοσοῦτον, ὥστε οἱ κλάδοι των συνδεόμενοι ἀποτελοῦσι τεῖχος συνεχεῖς, ἀνατεῖνον εἰς ὕψος μέγα· ῥοδωνιαὶ δὲ τινες καὶ ἰάσμιαι ἄγριαι κοσμοῦσι μὲ ἀνθὰ ἐρυθρὰ καὶ κίτρινα τὴν χλοερὰν κορυφὴν τῶν ὠραίων ἐκείνων φυσικῶν τειχῶν· οὐδέποτε ποίμνιον εἰσέδυσεν εἰς τὸ ἄσυλον τοῦτο· οὐδέποτε ξυλοτόμου πέλεκυς ἠκούσθη εἰς τὸ ἱερὸν δάσος, ἐν ᾧ βαθεῖα ἐπεκράτει ἡ σιωπή. Ἡκούετο δὲ μόνον ὁ ἐλαφρὸς ῥόχθος πηγῶν τινων, αἵτινες εἴρπον ὑπὸ τὰ φύλλα, καὶ συναντώμεναι εἰς ἑστρώμα βρύων, ἔφερον ἐκεῖθεν τοὺς ἀργυροειδεῖς των ἀφροὺς εἰς τὸν Τάγον.

Κατὰ τὸ πέρασ δὲ τῆς εἰσοδοῦ ἵσταται παλαιὰ ἐλάτη, ἥτις φαίνεται κλείουσα τὴν κοιλάδα· ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ δ' αὐτῆς εἰσὶ κεχραγμένοι οἱ ἐξῆς λόγοι:

Ἄν, ὁδοιπόρ', ἐνέδωκας ποτὲ εἰς τὴν κακίαν,
φοβοῦ νὰ εἰσχωρήσῃς·
Ἄλλ' ἐὰν ἔχῃς ἄδολον κ' ἐνάρητον καρδίαν,
ὦ! ἔμβα νὰ θρηνήσῃς.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς κοιλάδος αἱ αὐταὶ κυπαρίσσοι ἐκτείνονται κύκλῳ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ κεῖται πηγὴ ἀέναντος, ἥς τὸ ἀρθρον ὕδωρ ἀνδρῶν καὶ τρέφει τὴν χλόην. Τάφοι τινὲς κεῖνται τεῖδε κακεῖσε, ὧν οἱ μὲν εἰσιν ἤδη κεκαλυμμένοι ἀπὸ κισσοῦς, οἱ δὲ ἐτι στεφάνοις κεκοσμημένοι· πάντες δὲ ἐγκλείουσιν ἐναρέτου θνητοῦ σῶμα· διότι ἡ τιμὴ τοῦ κεῖσθαι ἐν τῇ ὠραίᾳ ἐκείνῃ κοιλάδι δὲν ἀπονέμεται ἀδιαφόρως τοῖς πᾶσιν, ἀλλ' εἶνε ἀμοιβὴ ζωῆς ἀμώμου, ἐπιδοκιμασθείσης ὡς τοιαύτης ἐν συνελεύσει ἀπὸ παντὸς τοῦ χωρίου.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐφθασαν οἱ ποιμένες εἰς τὴν πηγὴν ἐστάθησαν, καὶ ὁ Στέφανος ἀνέκραξε: «Διασπαρῆτε. Συνέλθετε δὲ πάλιν περὶ ἐμὲ, ἅμα ἀκούσαντες τῆς σάλπιγγος.» Τότε διεσκορπίσθησαν πάντες καὶ πᾶσα χήρα, καὶ πᾶς ὁρφανὸς ἔτρεξε πρὸς τὸν λίθον τὸν καλύπτοντα τὸ ἀντικείμενον τῶν δακρύων του. Αἱ δὲ δύο ἀδελφαί, ὁ Θιμβρίων καὶ ὁ Φαβιανὸς, μὴ ἰδόντες ἐμπροσθέν των τὸν Ἑλικίαν, ἔδραμον πανταχοῦ τῆς κοιλάδος πρὸς ἀναζήτησίν του· ἀλλ' αἰφνης τὸν εἶδον γονυκλινῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός του, καὶ μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὀφθαλμοὺς δακρυόρεκτους καὶ πρὸς οὐρανὸν ὕψωμένους, ὧ μητέρα μου, ἔλεγε, βεβαίως εἶσαι μακαρία, διότι καὶ τὸ στάδιον τοῦ βίου σου θεαρέστως διήνυσας. Ἐπάκουσόν μου ἀπὸ τῆς οὐρανίου μονῆς σου· ἀξιώσόν με ν' ἀγαπῶ τὴν ἀρετὴν ὅσον ἠγάπων καὶ τὴν μητέρα μου! Καὶ τοιαῦτα εὐχόμενος κατεφίλει τὸν τάφον αὐτῆς, ἐν ᾧ τὰ δακρυά του ἐστάλαζον ἐπὶ τοῦ ἐπιτυμβίου λίθου.

Οἱ τέσσαρες ἐρασταὶ οἱ μέχρι τοῦδε ἐν σιωπῇ αὐτοῦ ἀκροώμενοι, ἐπλησίασαν, καὶ ὁ Θιμβρίων λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ ποιμένου, Ἄξιε υἱέ, τῷ λέγει, εὐσεβοῦς μητρός, συνεκίνησε τὴν καρδίαν μου ἡ φιλοστοργία σου καὶ τὸ σέβας σου. Ἔσο φίλος σου, καὶ ὑπόσχωμαι ἀπὸ τοῦδε ν' ἀνασπασθῶ μετὰ σοῦ τὸν ποιμενικὸν βίον, καὶ νὰ κατοικῶ μετὰ τῆς Νισίδης, τῆς Λεύκης, καὶ τοῦ Φαβιανοῦ εἰς καλύβην πλησίον τῆς ὑμετέρας. Πλησίον δυστυχοῦς θὰ κατοικήῃς, τῷ ἀπεκρίθη ὁ Ἑλικίαν. Ἀφ' οὗτο ἀπώλεσα τὴν μετέρα μου ἐν μόνον αἰσθημα ἠδύνατο νὰ μὲ κάμῃ ν' ἀγαπῶ τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο στεροῦμαι διὰ παντός ἀπὸ αὐρίου. Αἱ δύο ἀδελφαί καὶ οἱ δύο φίλοι τὸν παρεκάλεσαν νὰ ἐξηγηθῇ σαφέστερον. Δὲν εἶνε, ἀπεκρίνετο, τόπος ἐδῶ νὰ σᾶς ὁμιλῶ περὶ ἐρώτων· ὅταν δ' ἐξέλθωμεν τῆς ἱερᾶς ταύτης κοιλάδος θὰ σᾶς ἐξηγηθῶ τὰ δεινὰ μου.

Ἐνῷ δ' ἐτι αὐτὸς ἐλάλει ἤχησεν ἡ σάλπιγξ, καὶ εἰς τὴν φωνὴν αὐτῆς πάντες ἠγέρθησαν. Ὁ Θιμβρίων ἀπορῶν ἠρώτα, διὰ τί ὁ Στέφανος σᾶς ἀνακαλεῖ; Ἴνα τιμήσωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Ἑλικίαν, τὴν κόνιν ποιμένος οὐ πρὸ μικροῦ ἐστερήθημεν. Μετὰ ταῦτα δὲ ὁ ἀκούσμεν τὸ ἱστορικὸν τῆς ζωῆς του, ἀπαγγελησόμενον παρὰ τῆς σοφωτέρας τῶν ποιμενίδων μας.

Οὕτως ἐπανῆλθον πάντες εἰς τὴν πηγὴν, καὶ ὁ σέβαςμιος ποιμενάρχης τοὺς ὠδήγησεν εἰς τάφον, οὗ

τινος ὁ κατάλευκος ἐτι λίθος ἔφερε τὴν ἐξῆς ἀπλὴν ἐπιγραφὴν:

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΑΓΑΘΟΣ ΥΙΟΣ.

Ἀρ' οὐ ὁ Στέφανος περιῆλθε τρεῖς τὸν τάφον, ἀπεύθυνε τὰς συνήθεις πρὸς τὸν Ὑψιστον εὐχάς, ἤψε λίθον, καὶ ἔχυσε τὸ καθαρτῆριον ὕδωρ· μετὰ δὲ ταῦτα λαβὼν τὴν Γαλάτειαν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῇ ἐνεχείρισε τὸν χάρτην, ἐν ᾧ ἦν γεγραμμένη ἡ ἱστορία τοῦ θρηνομένου. Μετριοπροσύνης ἐρύθημα ἐκάλυψε τὴν Γαλάτειαν, ἥτις ἐπὶ τοῦ τάφου ἱσταμένη ἐξεφώνησεν εἰς ἐκείκον πάντων τῶν σιγῇ περισταμένων ταῦτα:

Ὁ Λύσις τὴν Λυσίδα ἠγάπα, κ' ἠγαπᾶτο·
πᾶσαν σπιγμὴν, καὶ ὄρκους ἀντήλλασσε χιλίους,
καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, ὡς εἰς θερμούς ἥλιους,
ἡ τοῦ αἰσθήματος των ἀκτὶς ἀντανεκλάτο.

Τῆς φίλης του τὴν χεῖρα ποθῶν ζητεῖ ὁ Λύσις·
ἀλλ' ὁ πατὴρ τῷ λέγει σκληρὸν τὸν λόγον ταῦτον.
Ἀπέρχου· πρὶν σωρεύσῃς τὸν ἐπαρκούντα πλοῦτον,
τὴν κόρην μου εἰς γάμον ματαίως θὰ ζητήσῃς.

Ἀπῆλθε· πλὴν ποῦ πλοῦτος; ὡς πλοῦτον εἶχε μόνον,
πλὴν τῆς θερμῆς ψυχῆς του, καλύβην ἀχυρίνην·
εἰς ταύτην κατεβίβου ἡ μήτηρ του, κ' ἐκαίνην
εἰς τὴν Λυσίδα κτῆμα παρέδωκε πρὸ χρόνων.

Λοιπὸν τὸ ταπεινὸν του καταλιπὼν χωρίον,
εἰς πόλιν τῶν μεγάλων καὶ τῶν πλουσίων φθάσει,
ἐπαγγέλμα προθύμως ἐπικερδὲς λαμβάνει.
κ' ἐντὸς μικροῦ συνάγει τὸ ἀποχρῶν χρυσάιον.

Ὅπισθ' οὕτως, πλήρης ἐλπίδων, ἐπιστρέφει·
ἡ ἀγαθὴ Λυσίς του, θρηνοῦσα τεθλιμμένη,
ἐγκαρτερεῖ, μὲ πίστιν ἀκλόνητον προσμένει,
καὶ ἐν μειδίᾳ τῆς τοῦ κόπους αὐτοῦ στέφει.

Πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν ἐν μόνον λείπει βῆμα.
Ἡ δ' αὖ τοῦ ὑμεναίου ἀνήπτειτο αἰσίως,
ὅπότεν, ὑπὸ νόσου τρωθεῖσα αἰφνιδίως,
ἡ γηραιά του μήτηρ ἐγγίζει εἰς τὸ μνήμα.

Τρεῖς εἰς τὴν πόλιν τρέμων ὁ δυστυχὴς ὁ Λύσις,
οὐδ' ὀνειρώττει πλέον, ὡς πρὶν, περὶ ἐρωτῶν·
τῶν ἱατρῶν εὐρίσκει τῆς πόλεως τὸν πρῶτον,
καὶ κλαίων τῷ προτείνει ἐνθέρμους παρακλήσεις.

Ἡ μήτηρ μου κατ' οἶκον νοσεῖ καὶ κινδυνεύει·
τὴν προσφιλεῖ ζώηντ' ἡ τέχνη σου ἂν σώσῃ,
τὰ χρήματά μου ὅλα εὐθὺς θέλω σοὶ δώσει.
Ὁ δ' ἱατρὸς ἀκούσας, προθύμως κατανεύει.

Ἐλθὼν εἰς τὸ χωρίον, ταχέως κατωρθώνει
τὴν γραίαν εἰς τὴν πρώτην ὑγίαν τῆς νᾶ φέρει.
Τὰ χρήματά του δ' ὅλα ἡ Λύσις τῷ προσφέρει.
καὶ εἰς αὐτὸν δὲν μένει εἰμ' ἡ καλύβη μόνη.

Ἡ ποιμενὶς φεῦ! τότε μετ' ἄλλου στεφανοῦται·
κ' ἐκεῖνος ἀγογγύσας πλησίον τῆς μητρὸς του,
τραυματισθεὶς καιρίως ὑπὸ τοῦ ἔρωτός του,
ἐκπνέει, κ' ἡ ψυχὴ του μὲ στεναγμούς ἐνοῦται.

Μετὰ τὸ τέλος τούτων ἐπανελθούσης τῆς Γαλα-

τείας εἰς τὴν θέσιν τῆς, Φίλοι μου, ἀνέκραξεν ὁ Στέφανος, ἡ καρδίᾳ σας κάλλιον ἐμοῦ σὰς ὁμιλεῖ. Πάντες θρηνεῖτε εἰς τὴν διήγησιν ἀγαθῆς πράξεως· κρίνατε δὲ ὁποῖαν ἡδονὴν αἰσθάνεται ὅστις τὴν πράξῃ!

Μετὰ τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ὁ σεβάσμιος ἱερεὺς, διέταξε τοὺς ποιμένας νὰ ἐξέλθωσι τῆς κοιλάδος· διέλυσε τὴν τάξιν τῆς ὁδοιπορίας, καὶ πάντας διεσκορπίσθησαν εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Τάγου ἀρδευομένας ὠρκίας κοιλάδας.

Τότε αἱ δύο ἀδελφαὶ καὶ οἱ δύο φίλοι μὴ λησμονήσαντες τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ἐλικίου, διεσπύοντο μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πηγὴν τῶν Ἀρδωσιῶν, καὶ ὁ δυστυχὴς ποιμὴν τοῖς ἐξιστόρησε τὸν ἔρωτα, καὶ τὴν ἐπαπειλοῦσαν αὐτὸν θανάσιμον ἀπελπισίαν διὰ τὸν γάμον τῆς Γαλατείας· καὶ ἐν ᾧ ὁ Φαβιανὸς, ἡ Δεύκη καὶ Νισίδα τὸν παρηγόρουν, ὁ Θιμβρίων ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ ἐδύνατο νὰ τὸν βοηθήσῃ ὅπως νυμφευθῇ τὴν ἐρωμένην του.

Ὀλίγον μακρὰν ὀπισθεν αὐτῶν ἡ Γαλάτεια, ἡ Ἀνθώ, ἡ Θεανώ, ὁ Θύρσις καὶ ὁ Δάμων ἤρχοντο ἐν σιωπῇ. Καὶ ἡ μὲν θυγάτηρ τοῦ Μοίριδος ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ ἐπιούσα ἦτο ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἡ δὲ Ἀνθώ ἐσκόπευε νὰ τὴν συνοδεύσῃ μέχρι Παρτογαλίας, καὶ ἡ Θεανώ, τεθλιμμένη, ἐφθόνηε τὴν τύχην τῶν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ κοιμητηρίου κεκοιμημένων.

Ἵνα ἐλθῶσιν εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀρδωσιῶν ἔπρεπε ν' παρέλθωσι τὰς ὄχθας τοῦ Τάγου, καὶ νὰ διέλθωσι λόφους τινὰς δευδροφύτους. Ὁ κύων τοῦ Ἐλικίου, εἰς ὃν δὲν ἐπατράπη νὰ παρακολουθήσῃ τὴν Γαλάτειαν ἀναχωροῦσαν, εἶδεν ἐπανερχομένους εἰς τὸ χωρίον ποιμένας, ἐν οἷς μὴ παρατηρήσας τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν του ἔσπευσεν εἰς προῦπάντησίν των, καὶ τοὺς ἀπῆντησεν ἅμα εἰσέρχοντο εἰς τὸ δάσος.

Μετὰ πολλὰς δὲ ἀμοιβαδὸν πρὸς τε τὸν Ἐλικίον καὶ τὴν πρὸς Γαλάτειαν θωπαίας, ἤρχισεν ὁ κύων νὰ περιτρέχῃ τὸ ὄρος, ὅπου ἔτρεφεν εἰς φυγὴν ἐρίφιον, διώκων αὐτὸ μετὰ σπουδῆς. Τὸ ἐρίφιον διήλθε πλησίον τῶν ποιμενίδων, ὁ φάσας τῷ ἐδίδο δύνάμιν καὶ πάντοτε διωκόμενον ὑπὸ τοῦ κυνὸς, εἰσέδου εἰς σπήλαιον ἐκεῖ που κείμενον, καὶ ἐδέλαζεν ἐμφοδόν. Ἡ Γαλάτεια ἀκούσασα τὰς ἀγρίας φωνάς του προσεκάλεσε τοὺς ποιμένας εἰς σωτηρίαν του, καὶ ὁ Ἐλικίων πρῶτος τῶν ἄλλων ἐβρίφη μετὰ τὸν κύνα εἰς τὸ σπήλαιον. Ὁ Θύρσις, ὁ Δάμων, οἱ δύο φίλοι γελῶντες ἐνεθάρρουναν τὰς ἐκπληγμένας ποιμενίδας· καὶ ἐν ᾧ ἀνυπόμουνοι περιέμενον νὰ ἴδωσι τὸν ἐραστὴν τῆς Γαλατείας φέραντα τὸ ἐρίφιον εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἤκουσαν ἄγριον θόρυβον ἐντὸς τοῦ σπηλαίου, ἐξ οὗ εἶδον τὸν Ἐλικίον ἐξερχόμενον καὶ παλαιόντα μετ' ἀνθρώπου καταπληκτικοῦ τὴν ὕψιν· ἦτο δὲ ῥακενδύτης, γένειον μακρὸν καὶ δασὺ ἐκάλυπτε τὸ ἥμισυ τοῦ προσώπου του· ἡ μικρὰ καὶ ἀτμηλέητος κόμη του ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων του· οἱ γυμνοὶ καὶ νεφρώδες βραχίονές του ἐσφιγγον τὸν Ἐλικίον ὥστε νὰ τὸν πνίξωσι. Ἀλλ' ὁ ποιμὴν, οὐχ ἥττον ῥωμαλέος, ἀπώθει διὰ τῆς ἀριστερᾶς του τὸν δασύστερνον ἄγριον, καὶ διὰ τῆς ἐτέρας, περιεπιμμένης εἰς τὴν κόμην τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του, κατώρθου νὰ κάμπτη τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ

ὀπίσω. Ἀμρότεροι δὲ ἔμεινον ἐν τοιαύτῃ θέσει σιωπηλοί, καὶ τοὺς σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς των εἶχον προσηλωμένους ἐπ' ἀλλήλων καὶ διὰ τῶν συμπλεγμένων μελῶν των ἐζήτουν ἀμοιβαίως νὰ στηριχθῶσι.

Ὁ κύων τοῦ Ἐλικίου ἐνεθάρρυνε τὸν κύριόν του ἀλλὰ καὶ οὗτος εἶχεν ἀντάξιον ἀνταγωνιστήν, ἀγρίαν αἶγα, ἥτις, προσέχουσα νὰ μὴ δώσῃ αὐτῷ τόπον ἐκφυγῆς, τὸν ἀπώθει, ἀπειλοῦσα διὰ τῶν κινήσεων της μέγας οὗ τοῦ ἐρίφου ἐξασπασθῆναι, ἀνεπήδησεν ὀπίσω τῆς μητρὸς του, ὅπου ἤσθάνετο ἐαυτὸ ἐν ἀσφαλείᾳ. Τὴν παράδοξον τούτην πάλιν ἰδόντες ὁ Θύρτις, ὁ Δάμων καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπιδίωξαν νὰ χωρίσωσι τοὺς διαγωνιζομένους, ὁ δὲ Θιμβρίων συνέλαβε τὸν ἀγρίον, ἐπιταίνων ὅλας του τὰς δυνάμεις, ἡ Θεανὼ συγχρόνως ἐλειποθύμησε καὶ πάντες ἐσπευσαν πρὸς βοήθειάν της. Ἐν τούτοις δ' ὁ ἀγρίος, ῥίψας ἐπ' αὐτῆς βλέμμα, μένει ἀκίνητος μὲ προσηλωμένον κῆττον πρὸς ὄψωπον. Συγχρόνως δ' ἀπαλλαγείς ἀπὸ τοῦ βραχίονος τοῦ Θιμβρίου, ἀρπάζει τὸ ἐρίφον, τὴν ἀπλήν καὶ ἀπρομελέτητον τῆς σκηνῆς ταύτης ἀρομήν, κλίνει γόνυ ἐνώπιον τῆς Θεανῶς, καὶ μεθ' ὑποκλήσεως τῇ τὸ προσφέρει. Μόλις δ' ἡ ποιμενὶς ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις της, καὶ ῥίπτεται εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ἀγρίου. Ἀ! ἀνέκραξεν· εἶσαι ὁ Ἀρτιδῶρος, ὁ φίλτατός μου Ἀρτιδῶρος! δὲν ἐλητηριόνησας λοιπὸν τὴν Θεανῶν... Ἀλλ' ὁ Ἀρτιδῶρος, ἀκούσας τὸ ὄνομα Θεανῶ, μετέβλεψε διὰ μιᾶς χροῶμα, ἠγέρθη, καὶ ἐκστατικῶς θεωρῶν τὴν ποιμενίδα, ἡ Θεανὼ, ἀνεβόησε, μὲ ἠπάτησε· τὸ ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα. Εἶνε ἐδῶ; τὴν γνωρίζεις; Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ ποιμενὶς μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἐδῶ εἶνε· ζῇ δι' ἐσέ. Ἀκουσον, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀρτιδῶρος ταπεινότερον ὁμιλῶν, πρέπει νὰ μ' ὁδηγήσῃς πρὸς αὐτήν, ἣν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιπλήξω διὰ τὴν ἀπιστίαν της, καὶ νὰ τῇ εἶπω ὅτι δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον· μετὰ δὲ τούτῃ θὰ ἐπανέλθωμεν νὰ κατοικήσωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ σπήλαιόν μου· σὺ θὰ ἦσαι φίλη μου, καὶ εἰς σὲ θὰ παραδώσω τὸ ἐρίφόν μου.

Ἡ Θεανὼ παρετήρησε κάλλιστα, ὅτι ἡ λύπη εἶχε μεταστήσει τοῦ Ἀρτιδῶρος τὸ λογικόν· κλαίονσα καὶ περιπαθῶς τὴν χεῖρά του σφίγγουσα, Ναί, τῷ εἶπε, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω πλέον, θὰ ἦμαι μετὰ σοῦ μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, καὶ ἐλπίζω νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι ἡ Θεανὼ δὲν εἶνε ὑπεύθυνος. Τοιαῦτα δὲ λέγουσα ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ἀρτιδῶρος, καὶ παρακολουθοῦμεν ἀπὸ τὸ ἐρίφον καὶ τὴν αἶγάν του τὸν ὁδηγεῖ πρὸς τὴν πηγὴν. Εἶποντο δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποιμένες ὀλίγον ἀπέχοντες, ἀνυπομένως τὸ ἀποβησόμενον τῆς τύχης περιμένοντες.

Καθ' ὅλον δὲ τῆς ὁδοῦ τὸ διάστημα ἡ Θεανὼ ἐπρωτοπάθει νὰ φέρῃ ἀνγνωρίσιν, ἣν ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐποθεῖτο, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐπαθίμει. Προσεκτικῇ μὲ εἶπη τι δυνάμενον νὰ δυσχερεστήτῃ τὸν ἐραστήν της ὁμιλεῖ περὶ ἐαυτῆς μετὰ προσοχῆς, ἀνεκάλει βραχέως τοὺς ἐρωτάς των, διηγείτο τὴν ἱστορίαν τῆς διδύμου ἀδελφῆς της, καὶ ὅσα· αὐτὴ τῇ παρέσχε θλίψεις· παρετήρει δὲ συγχρόνως ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὸ ἀποτέλεσμα ἐκάστου λόγου της, ἠκολούθει

βῆμα πρὸς βῆμα τὴν πρόοδον, ἣν ἐπὶ ἐπὶ τοῦ λογικοῦ του ἐπέφερε, καὶ μετεχειρίζετο ὅλην αὐτῆς τὴν ἀγγίνοιαν ὅπως ἐπαναγάγῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἐραστοῦ της. Ὁ δ' Ἀρτιδῶρος ἀκούων αὐτὴν ὡς τις ἀπὸ θαύτου ἐγειρόμενος ὑπνῶ, ἀπεκρίνετο ὅτε μὲν εὐθύς, ὅτε δὲ ἀναγκάζων αὐτὴν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ λεγόμενα. Οὕτω κατ' ὀλίγον ἡ μνήμη του, καὶ αἱ ιδέαι του ἐπανήρχοντο· ὁ ἔρωρ, ὅς εἶχεν ἀφαιρέσει τὸ λογικόν του, αὐτὸς τὸ ἐπανήγαγε. Ἐστάθη παρατηρῶν τὴν Θεανῶν, καὶ τέλος τὴν ἀνεγνώρισεν, ἔπασεν ὑπὸ τοὺς πόδας της, τὴν ἐσφιγγε περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ τὰ χερόμενα δάκρυά του ἐβρεχάσαν τὴν ποιμενίδα ὅτι ὁ ἐραστὴς της δὲν ἦτον πλέον παρόντων.

Ἐφθασαν τέλος εἰς τὴν πηγὴν, ὅπου ἦλθον καὶ οἱ λοιποί. Ἡ Ἀνθὼ καὶ ἡ Γαλάτεια ἐδιηγούντο καθ' ὁδὸν ὅ,τι περὶ τῶν ἐρώτιων τοῦ Ἀρτιδῶρος καὶ τῆς Θεανῶς ἐγίνωσκον. Ἀφ' οὗ δὲ συνεχώρησεν τὴν ποιμενίδα, τὴν παρεκάλεσαν νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἐραστήν της νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διήγησιν τῶν περιπετειῶν του ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ διδύμος αὐτῆς ἀδελφὴ τὸν ἠπάτησεν ἀσπλάγχχνως. Τότε ὁ Ἀρτιδῶρος συγκτανεύσας, καὶ ἐπαναλαβὼν πλήρη τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ του ἤρχισεν ὡς ἐξῆς τὴν ἱστορίαν του διηγούμενος:

Ἡ ὁμιλία τῆς ὑποτιθεμένης Θεανῶς μ' ἐρρίψεν εἰς θανάσιμον ἀπελπισίαν· διὸ καὶ ἀπεφάσισα νὰ φύγω τὴν ἀπιστίαν αὐτῆς διὰ παντός. Ἐν τούτοις ἠθέλησα νὰ τῇ εἶπω ὅτι τὴν ἠγάπων εἰσέτι, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἐχάραξα ἐπὶ τῆς λεύκης τοὺς ἀποχαιρετισμούς μου· ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον τί ἐγράψα. Ἀπὸ δὲ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ἐξησθενημένος νοῦς μου ἀπεπλανήθη. Περιπλανώμενη ἀσκόπως εἰς τὴν πεδιάδα τέσσαρας ὁλοκλήρους ἡμέρας ἄσιτος· τοῦτο καὶ μόνον ἤρκει νὰ ταραξῇ τὸν ἐγκέφαλόν μου, καὶ συγκεχυμένως πως μόνον ἐνθυμοῦμαι ὅ,τι σὰς λέγω· δύο δὲ μόνον πράγματα δὲν διέφυγον τὴν μνήμην μου.

Ὅταν κατηρχάμην τὸν ὀλίγον ἐντεῦθεν ἀπέχοντα λόφον, αἶφνης ἤκουσα θόρυβον ἀπὸ τοὺς παρακειμένους θάμνους πρὸς οὓς ἐνατενίσας εἶδον τοῦτο τὸ ἐρίφον, φεύγον διώκοντα λύκον· εὐθύς, καὶ τοι ἀπὸ πλός, ἐρρίφην κατὰ τοῦ λύκου, μεθ' οὗ συνεπλάκην, καὶ παλαιοῦντες ἐκυλιόμεθα ὁμοῦ ἐπὶ τῆς κόνεως. Ἡ παραπροσύνη μου, βοηθοῦσα ἀναμριδῶς τὰς δυνάμεις μου, δὲν μ' ἐπέτρεπε νὰ ἴδω οἶον διέτρεχον κίνδυνον, σφίγγων τὸν λύκον εἰς τὰς ἀγκάλας μου· καὶ χωρὶς νὰ ἐξεύρω ἂν τὸ ἐρίφον μὲ ἠκολούθει, ἐφθασα εἰς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ μὲ εὑρετε.

Τὸ σπήλαιον τοῦτο ἐξαλεξάμην διὰ τάρων μου, διὰ τε τὸ σκότος αὐτοῦ καὶ τὴν ἀπόπτχσιν ἀπὸ παντός ἄλλου κητοκυμένου μέρους· διὸ εἰσδύσας εἰς τὸν μυχὸν αὐτοῦ ἐκάθησα ἐπὶ πέτρᾳ, ἀναπαύων τὴν ἀπιστίαν τῆς Θεανῶς, καὶ ἀνέλαβον πρὸς ὥραν τὰς αἰσθήσεις μου πρὸς μεγαλητέραν αὐξήσιν τῶν δεινῶν μου. Ἀποφασίσας δὲ νὰ μὴ ἐξέλθω ποτὲ τοῦ σπηλαίου ἐκείνου, ἐκύλισα μέγαν λίθον εἰς φραγμὸν τῆς εἰσόδου, καὶ οὕτω κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ τάρου μου

ἐπιλαμβάνον χάριν ἄχαριν, κείμενος ἐκτάδην, καὶ μὴ ἐλπίζων ποτὲ ν' ἀναγερθῶ.

Ἐν τῷ δὲ εὐρισκόμην εἰς τὴν τοιαύτην γαλήνην τῆς ἀπελπισίας, φοβούμενος μόνον καὶ ποθὼν τὴν καράτασιν τῆς βασάνου μου, προσέβαλε τὰ ὧτά μου ἐξ ὧ βέλασμα, πρὸς θ' τείνας τὸ οὖς προσεκτικώτερον, ἐνόμισα ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ σπηλαίου· τότε καὶ ἄκων συνεκινήθην· ἐγείρομαι λοιπὸν βιαίως, καὶ σπεύσας πρὸς τὴν εἰσόδον εἶδον τὸ πρὸ μικροῦ παρ' ἐμοῦ σιωθῆν ἐρίφιον, παρεμβάλλον τὴν λευκὴν αὐτοῦ ῥίνα μεταξὺ τοῦ λίθου καὶ τοῦ βράχου, καὶ παρακαλοῦν με τρόπον τινὰ νὰ τῷ ἀνοίξω εἰς τὴν συμπαθητικὴν ταύτην θέαν δὲν ἡδυνήθην νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου· διὸ καὶ ἀπόθησα τὸν λίθον μετὰ προσοχῆς, καὶ καθὼς τὸ ἀνοίγμα ἐγένετο ἀρκαύντως εὐρύχωρον, τὸ ἐρίφιον εἰσέδου, παρακολουθούμενον ὑπὸ τῆς τετραυματισμένης καὶ αἵματορρήτου μητρὸς του, ἥτις μόλις φθίσασα ἐξετάθη ὑπὸ τοῦς πόδας μου, ὥσπερ τὴν κεφαλὴν της, καὶ αὐθις τὴν ἀφῆκε νὰ πέσει, πνευστιώσα ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὸν πόνον· τὸ δὲ μικρὸν τῆς ἐρίφιον στρεφόμενον περὶ ἐμὲ ἐβέβαλεν οὐκ ἐκτὸς, ἤρχετο λείχων τὴν πληγὴν τῆς μητρὸς του, καὶ ἐπὶ ἤρχετο θωπεῖόν με, καὶ ὡς παρακαλοῦν με νὰ κείρω περὶ αὐτοῦ πρόνοιαν.

Παρατηρήσας τὴν πληγὴν καὶ ἀναγνωρίσας τὸν αἰμωγὰν τοῦ λύκου ὀδόντα, ἔσπευσα ζητῶν ὕδωρ, ἀπέπλυνε τὴν πληγὴν, ἐκράτησα τὸ αἷμα, καὶ ἐπέθεσα ἐπίθεμα ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων μου. Μετὰ τὴν πρῶτην δὲ ταύτην ἡ αἰξὶς ἀπέβλεψε πρὸς ἐμὲ μετὰ συμπαθείας, ἐκάθησεν ἡσύχως προστείνουσα πρὸς με τοὺς πλήρεις γάλακτος μαστοὺς της, καὶ ὑπὸ τῆς πίπης πιεζόμενος ἐφαντάσθην ὅτι με ἰκέτευε νὰ συμμιεθῶ τῆς τροφῆς τοῦ δι' ἐμοῦ σωθέντος τέκνου της.

Τὴν σταθεράν μου ἀπόφασιν τοῦ νὰ τελειώσω τὸν ἔσθον μου ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκείνῳ, ἀρ' ἥς οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην παραμυθίαν ἡδύνατο νὰ μ' ἀποτρέψῃ κατῶρθε νὰ μεταβάλλῃ μίαν αἰξὶς μετὰ τοῦ τέκνου της, καὶ ἀπεράσισα μετ' αὐτῶν νὰ διαιτῶμαι· ὅθεν ἤρχισα ζητῶν ζωοτροφίαν, χόρτα καὶ καρπούς, καὶ διευθέτουν τὸ σπήλαιον εἰς τρόπον πρόσφορον καὶ διὰ τοὺς τρεῖς ἡμέρας· ἐκάστην δὲ πρωΐαν ἐπεμελούμην ἀλλάζων τὴν πληγὴν τῆς αἰγῆς, ὥστε μετὰ τὸ τέλος τῶν τεσσάρων ἡμερῶν ἡ πληγὴ ἐθεραπεύθη σχεδὸν ἐντελῶς, καὶ ἡ αἰξὶς ἡδύνατο νὰ ἐξέρχεται ἐλευθέρως, ὅτε μὲν μόνη, ὅτε δὲ μετὰ τοῦ ἐριφίου της, τρέχοντας κατόπιν αὐτῆς καὶ ἐμοῦ. Περιπλανώμενοι δὲ ἕκαστος τὸ μέρος του εἰς τὰ παρακαίμενα ὄρη, συνηρχόμεθα πάλιν τὴν ἐσπέραν· ὅταν δὲ πού κατὰ τὰς περιδρομὰς μου εὐρισκον φυτὸν τι, ὡς ἔρπυλον ἢ κύτιον, ἔφερον αὐτὸ καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν φίλην μου, καὶ ἐγὼ μὲν ἔτρωγον τοὺς καρπούς, αὐτὴ δὲ τὸ φυτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς μου, καὶ τὸ ἐρίφιον ἐθιλάζε. Μετὰ τὸ τοιοῦτον δεῖπνόν μας ἐκλείον τὴν θύραν τῆς κατοικίας μας διὰ τοῦ λίθου, καὶ κατακείμενοι ἐπὶ βράων καὶ ξηρῶν φύλλων, παρεδιδόμεθα εἰς γλυκὺν ὕπνον.

Ἐπειδὴ δὲ σήμερον ἔνεκα τῆς θερμότητος ἐγὼ καὶ ἡ αἰξὶς ἐμποδίσθημεν νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ σπηλαίου, τὸ

ἐρίφιον ἀνήσυχον ἐβάδιζε σκιρτῶν παρὰ τὴν εἰσόδον, καὶ ἐνθ' ἡλπιζον ὅτι διατρίβει εἰσέτι ἐκεῖ, τὸ εἶδα αἰφνης ὅλως ἐντρομον νὰ ἐπανέρχεται ἐλαυνόμενον ὑπὸ κυνός, καὶ κατὰ πόδας αὐτοῦ ἀνθρώπον. Ὁμολογῶ ὅτι εἰς τὴν θέαν ἐκείνην δὲν ἔμεινα κύριος ἐμαυτοῦ, καὶ ῥιφθεὶς ἐπ' αὐτόν, σκοπὸν εἶχον νὰ τὸν πνίξω διότι ἤρχετο νὰ μοῦ ἀρπάσῃ τοὺς μόνους, τοὺς τελευταίους μου φίλους· Εἰσθε μάρτυρες τῆς πάλης μου καὶ τῆς αἰσίας αὐτῆς ἐκδίκσεως. Ἡ σήμερον εἶναι ἡ ὀρειωτάτη τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς μου, διότι ἀνεῦρον τὴν Θεανώ μου· αἰσθάνομαι ὅτι ἐπανῆλθε τὸ λογικόν μου, ἐπιθυμῶ μετ' αὐτῆς νὰ διέλθω τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου μου, διότι αὐτὴν πάντοτε ἐλάτρευον, ἀφ' οὗ παραλάβω καὶ τὴν αἰγὰ μου μετὰ τοῦ ἐριφίου. Καὶ τοιαῦτα λέγων ἐθώπευε διὰ μὲν τῆς μιᾶς τὰ ἄθωια ἐκεῖνα ζῶα, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας τὴν Θεανώ.

Ἡ συμπαθητικὴ αὕτη διήγησις τοῦ Ἀρτιδώρου ἐκίνησεν εἰς οἶκτον πάντας, εὐχαριστοῦντας αὐτόν μετὰ θαυμάσιων, ἰδιαίτερος δὲ παρεκάλεισαν τὸν Ἐλικίωνα νὰ δώσῃ πρὸς τὸν Ἀρτιδώρον ἐνδυμα, καὶ νὰ κόψῃ τὴν μακρὰν του γενειάδα· τότε ὁ ποιμὴν τὸν ἐκάλεσε· ἐλθέ μετ' ἐμοῦ τῷ εἶπεν· ἔχω εἰς τὴν σκηνὴν μου ὅ,τι σοὶ εἶναι ἀναγκαῖον. Ὑπαγε, προστέθηκεν ὁ Θιβρίων, καὶ ἡμεῖς θὰ σᾶς περιμένωμεν ἐνταῦθα· ἐγὼ δὲ κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου θὰ προμελετήσω τί πρέπει νὰ εἶπω πρὸς τὸν πατέρα τῆς . . . καὶ ἀμέσως διέκοψε τὸν λόγον του. Ἡ Γαλάτεια ὁμῶς ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους ἐρυθρίασε· ὁ δὲ Ἀρτιδωρος παρακολουθούμενος ἀπὸ τὴν αἰγὰ καὶ τὸ ἐρίφιον, ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Ἐλικίου, ἐνθ' ἡ Θεανώ ἐψιθύριζεν ὅτι ὁ χρόνος δὲν εἶνε ἀρκετὰ μακρὸς.

Ἡ Γαλάτεια ἐννοήσασα ὅτι ὁ Θιβρίων πρόκειται νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸν πατέρα της νὰ τὸν ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῆς, καὶ φοβουμένη μὴ ἡ παρουσία της τὸν ἐνοχλήῃ, προσποιήθη ὅτι ἦτον ἡναγκασμένη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της· δι' ὃ λαβοῦσα ἄδειαν παρὰ τῆς Αἰύκης, τῆς Νισίδης καὶ τῆς Θεανούς, ἀπῆλθεν εἰς τὸ χωρίον μετὰ τῆς φιλτάτης της μόνον Ἀνθούς.

Μόλις δ' ὀλίγον ἐμακρύνθησαν, ὅταν τέσσαρες ἀνθρώποι ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς ὀπισθεν αἰμασιᾶς ἀρπάξουσιν τὰς παρθένους, τὰς ἐμποδίζουσι διὰ χειρουργικῶν νὰ φωνάζουσιν, καὶ διὰ τῆς βίας τὰς ἀντισταθίζουσιν εἰς δύο ἡμιόνους ἐπὶ τούτῳ ἐτοίμους. Ἡ Γαλάτεια καὶ ἡ Ἀνθὼ ἐντρομοὶ ὑπέκουσιν εἰς τὴν βίαν· οἱ δὲ τέσσαρες ἀρπαγὰς ἱππεύσαντες θέτουσιν ἐν μέσῳ τὰς ἡμιόνους, καὶ δρομαίως φεύγουσι πρὸς τὰ ὄρια τῆς Καστίλλης.

Οἱ τέσσερες ἐκεῖνοι ἀρπαγὰς ἦσαν οἱ Πορτουγάλλοι, οἱ πρὸ δύο ἡμερῶν ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μοίριδος, καὶ ὑποδεχθέντες ψυχρῶς παρὰ πάντων τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου. Ὁ τρόπος μεθ' οὗ ὁ Ἐλικίων τοὺς εἶχε θεωρήσει κατὰ τὸ δεῖπνον, καὶ τὰ πρὸς τὴν Γαλάτειαν βλέμματά του, ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς τὴν ὑπόνοιαν τῶν ἀληθῶς διατρεχόντων· ἡ παρὰ τοῦ Μοίριδος ζητηθεῖσα ἀναβολὴ ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν κοιλάδα τῶν Τάφων, ἡ ὁμοθυμαδὸν πάντων τῶν κατοίκων ἀποποίησις νὰ μὴ συμπαρακολουθήσωσι καὶ οὔτοι ἐκείσε τοῖς ἐφαίνοντο πρόφασίς τις καὶ ὕbris, ἣν ἀπεφά-

σισαν νὰ ἐκδικηθῶσι διὰ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Γαλατείας, τῆς μελλονύμφης τοῦ κυρίου των, ἄνευ τῆς ὁποίας διέτρεχον τῆς ζωῆς των κίνδυνον. Τὸ πᾶν ἐπέτυχε, καὶ ἐφυγον ἤδη μετὰ τῆς λαίας των· ἀλλ' ὁ Ἔρως ἠγρύπνει ὑπὲρ τῆς Γαλατείας.

Ὅτε ὁ Ἀρτίδωρος λαβὼν ἐκ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἐλικίου ἐνδύματα ἐπανήρχετο μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν πηγὴν, παρετήρησε μακρόθεν τοὺς τέσσαρας ἐκεῖνους ἵππεις, καὶ ἀνεγνώρισε τὰς ποιμενίδας. Ὁ Ἐλικίων φωνὴν ἀφίεις ῥίπτεται πρὸς τὴν ἐρωμένην του, καὶ ἐμποδίζει διὰ τῶν δύο του χειρῶν τὰς δύο ἡμιόνας, καὶ ἐν ᾧ εἰς τῶν Πορτουγάλλων ὑψώσας τὸν βραχίονά ἠτοιμάζετο νὰ τὸν διαπεράσῃ διὰ σιδηροῦ πασσάλου, ὁ Ἀρτίδωρος προλαβὼν συντρίβει τὸν βραχίονά του διὰ τῆς ῥάβδου του. Ἐν τούτῳ αἱ ποιμενίδες, ὠφεληθεῖσαι ἀπὸ τὴν περίστασιν ἐπήδησαν ἀπὸ τοὺς ἡμιόνους, καὶ, γνωρίζουσαι τοὺς τόπους, ἔσπευσαν πρὸς τὴν πηγὴν, ζητοῦσαι βοήθειαν. Ὁ Ἐλικίων ἐν τούτοις ἀρπάσας τὸν πάσσαλον τοῦ πληγωθέντος, παρέτάχθη παρὰ τῷ Ἀρτιδώρῳ, καὶ οἱ δύο ἐκεῖνοι γενναῖοι ποιμένες, πεζοὶ, ῥόπαλον καὶ πάσσαλον μόνον ἀμυντικά ὅλα ἔχοντες, ἴστανται κατὰ μέτωπον τῶν τριῶν ἀνάνδρων ἱππέων, θελούντων νὰ ἐκδικηθῶσι τὸν σύντροφόν των.

Ἡ ἀνισος αὐτῇ πάλῃ διαιρεῖ· ἀλλ' ἡ ἀνδρεία μετ' ὀλίγον ἠναγκάζετο νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην. Ὁ Ἐλικίων τετραυματισμένος τὸν ἕτερον βραχίονα, ἀπηύδῃσε πλέον ἀμυνόμενος, ὅτε ὁ Θιμβρίων, μὲ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας, ἐπιπίπτει ὡς κεραυνὸς κατὰ τῶν Πορτουγάλλων, καὶ διὰ τῆς πρώτης βολῆς ῥίπτει τὴν κεφαλὴν τοῦ ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους κατὰ τοῦ Ἐλικίου ἐπικειμένου· μετ' ὀλίγον ρθάνουσιν ὁ Θύρσις, ὁ Δάμων, καὶ ὁ Φαδιανὸς, καὶ οἱ ἐναπολειπόμενοι ἐχθροὶ ἀφήσαντες ἐλευθέρους τοὺς χαλινούς τῶν ἵππων των τρέπονται εἰς φυγὴν.

Ἡ πληγὴ τοῦ Ἐλικίου δὲν ἦτο μὲν ἐπικίνδυνος, ἔρρεεν ὅμως ἀπαύστως αἷμα, τὸ ὁποῖον ἰδοῦσα ὠχρίασεν ἡ Γαλάτεια ἐσπόγγισε δὲ αὐτὸ διὰ τοῦ μανδηλίου της, μέχρις οὗ ἐσταμάτησε. Τότε μετακομίσθη Ἐλικίων εἰς τὸ χωρίον, ἐκκρεμὴ τὴν χεῖρα φέρων, καὶ ἐπὶ τῆς Γαλατείας ἐπερειδόμενος καθ' ὅλην τὴν ὁδόν, ὅπου ἦν ἡ μὴν του ἀμοιβὴ δι' ὃν ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέστη κίνδυνον.

Ὅταν δὲ τὸν ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μοίριδος, ὁ γέρων, ἀγανακτήσας κατὰ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν Πορτουγάλλων, ἐκήρυξε ὅτι θεωρεῖ ἐαυτὸν ἀτηλαγμένον τῆς ὑποχρεώσεώς του. Ἰδοῦ, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Θιμβρίων, δεικνύων τὸν πληγωμένον, ἰδοῦ ὁ σωτὴρ τῆς θυγατρὸς σου· αὐτὸς εἶνε δίκαιον νὰ γίνῃ κύριος της διὰ τῶν χειρῶν του σωθείσης. Ἡ πτωχεὶα του μὴν ἠδύνετο νὰ σὲ κρατῇ ἀμφοτέρωθεν· ἀλλ' ἤδη εἶνε πλούσιος, καὶ θέλω . . . Ἐν ᾧ δὲ ἔλεγε τοὺς λόγους τούτους, ἀκούεται πρὸς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μέγας θύρυδος, πρὸς ὃν στραφέντες εἶδον κριὸν ἀγέρωχον εἰσέρχόμενον εἰς τὴν αὐλὴν, κεκοσμημένον ταινίαις καὶ πεποικιλμένον χρώμασι διαφόροις. Ὁ ὑπερμεγέθης κώδων του τὸν διέκρινε μετὰ ξὺ ἐκ τῶν ἀρνάδων, αἵτινες τὸν παρηκολούθουν, συνωδευόμεναι ἐκάστη ὑπὸ τοῦ

ἀμνοῦ της. Ὅπισθεν δὲ τούτων εἰρχετο ὁ Ἐραστρὸς, παρακολουθούμενος ὑπὸ δύο κυνῶν. Εἰσελθὼν ἀφῆκεν ἔξω τοὺς κυνας φύλακας τοῦ ὠραίου ποιμνίου του, καὶ ἔχων εἰς χεῖρας τὴν ποιμενικὴν του ῥάβδον διευθύνθη πρὸς τὸν πατέρα τῆς Γαλατείας, καὶ τῷ εἶπεν:

Ἦμην ἐραστὴς τῆς θυγατρὸς σου, καὶ ἡδυνάμην νὰ τὴν διαμυσηθῇ μετὰ τοῦ Πορτουγάλλου πρὸς ὃν τὴν δίδεις· ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἔχω ἄδικον οὔτε Πορτουγάλλος οὔτ' ἐγὼ εἰμεθα τῆς Γαλατείας ἄξιοι· μόνος ὁ Ἐλικίων εἶνε ἄξιος τοιαύτης εὐτυχίας. Πίστευσον εἰς εἰλικρινὴ ὁμολογίαν καρδίας ἀντιζήλου. Ἀπαιτεῖς ὁ γαμβρός σου νὰ ᾔνῃ πλούσιος· ἰδὲ τὸ ὠραῖον τοῦτο ποῖμνιον, κληρονομίαν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον, εἶνε τοῦ Ἐλικίου· ἐγὼ τῷ τὸ δίδω. Ὁ Ἐλικίων ἔχει τόσους φίλους, ὥστε περιελθὼν τὰ γειτονικά μόνον χωρία συνήθροισα τὸ ποῖμνιον τοῦτο ἐν διαστήματι δύο μηνῶν, λαβὼν παρ' ἐκάστου φίλου του μίαν ἀμνάδα μετὰ τοῦ ἀρνίου της.

Δὲν εἶχεν ἐτι τελειώσει τὸν λόγον του, ὅτε ὁ Ἐλικίων τὸν κατέβρεχε μὲ τὰ δάκρυά του. Ἀ! φίλε μου, τῷ ἔλεγεν, ὅποιαδήποτε καὶ ἂν ᾔνῃ ἡ τύχη μου, ἡ ἐδική σου φιλία τὴν καθιστᾷ ἐπιφθονον· δὲν τολμῶ νὰ ἐλπίσω τὴν Γαλάτειαν· ἀλλὰ . . . Εἰς σὲ ἐνέκει, ἀνέκραξεν ὁ Μοίρις μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Πρόσελθε, θύγατέρ μου, σὲ δίδω εἰς τὸν σωτῆρά σου· ἐλθέ νὰ ἐνγκλισθῇς τὸν σύζυγόν σου. Τότε ἡ Γαλάτεια, ἐρυθρότερα καὶ τοῦ μήλου, πλησιάζει μὲ συστολὴν, καὶ μὲ βραδύτατον βῆμα. Ὁ δὲ Ἐλικίων γονυκλινὴς τῇ ἐξέτεινε μετὰ σεβασμοῦ τὴν ὑγιᾶ μόνον χεῖρα, καὶ ἐν ᾧ ἡ Γαλάτεια ἴστατο μὲ ὀφθαλμούς πρὸς τὸ ἔδαφος τεταπεινωμένους, ἐτι μᾶλλον ἐρυθριῶσα, ὁ πατήρ της εὐχαριστηθεὶς διὰ τὴν σεμνότητά της, τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ τὴν ὠδήγησε πρὸς τὸν σύζυγόν της. Ἐνταῦθα ἔπρεπε ἐτι μᾶλλον νὰ τὴν ἀναγκάσῃ ἵνα πλησιάσῃ τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὸ τοῦ ἐρastoῦ της, ἀφ' οὗ ἐδέχθη τὸ πρῶτον τοῦτο ἐν τῇ ζωῇ της φίλημα.

Τότε διηγήθησαν εἰς τὸν Ἐραστρον τὴν ὑπὸ τῶν Πορτουγάλλων ἀπόπειραν τῆς ἀρπαγῆς τῆς Γαλατείας μετὰ τῆς Ἀνθοῦς. Ὁ δὲ Θιμβρίων συνελθὼν λέγει, ποιμὴν, μοὶ ἀφήρπασας τὴν ὠραιωτάτην στιγμὴν τῆς ζωῆς μου. Ἐπεθύμουν νὰ μοιράσω τὴν περιουσίαν μου μετὰ τοῦ Ἐλικίου, ἵνα οὕτω δυνηθῇ νὰ νυμφευθῇ τὴν Γαλάτειαν, ἀλλὰ μ' ἐπρόλαβες· δὲν τὸν ἀγαπᾷς ἐν τούτῳ περισσώτερον ἐμοῦ, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸν ἀγαπᾷς περισσώτερον χρόνον, καὶ εἶνε δίκαιον νὰ προτιμηθῇς. Ἐλπίζω τοῦλάχιστον, προσέθηκεν ἀνακράξας, ὅτι θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐκτελέσω ἕτερον σκοπόν. Θέλω νὰ διαμοιράσω τὰ ὑπάρχοντά μου εἰς τέσσαρας μερίδας, ὃν τὴν μὲν πρώτην νὰ δώσω τῷ φίλῳ μου Φαδιανῷ, τὴν δὲ δευτέραν νὰ προσφέρω τῇ Θεανοὶ καὶ τῷ Ἀρτιδώρῳ, ἵνα τοὺς ὑποχρεώσω νὰ ἐγκαταβιώσωσιν ἐνταῦθα, ἡ τρίτη νὰ διανεμηθῇ διὰ τῆς χεῖρός τοῦ Στεφάνου τοῖς πτωχοῖς τοῦ χωρίου τούτου, καὶ διὰ τῆς τελευταίας ν' ἀγοράσω οἰκίαν, ἀγρούς καὶ πρόβατα διὰ τὴν Νυσίδαν καὶ ἐμέ. Ἀληθῶς, καλοὶ μου φίλοι, θὰ γέινω ποιμὴν, καὶ θὰ τελειώσω μεθ' ὑμῶν τὰς ἡμέρας μου.

Ἀρτίδωρος.

εἰ μετὰ τοῦ Φαβιανοῦ· αἱ σκηναί μας θὰ κῆνται ἐλπίων ἀλλήλων, τὰ πάντα θὰ ᾔναι ἐν ἡμῖν κοινά· θὰ εἶμεθα τὸ παράδειγμα τοῦ χωρίου, καὶ θὰ γηράσκωμεν ἅπαντες ὁμοῦ ἐν εἰρήνῃ, εὐθυμίᾳ καὶ ἔρωτι.

Ἅντες εὐχαρίστησαν τὸν Θιμβρίωνα. Ὁ Ἀρτίδωρος καὶ ἡ Θεανὼ τὸν ἐνηγκαλίσθησαν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἠθέλησε καὶ ὁ Μοῖρις νὰ συνταχθῶσι καὶ τὰ συμβόλαια. Ἡ φήμη τούτων εὐτυχῶν ἐκδόσων διεδόθη καθ' ὅλον τὸ χωρίον, καὶ ὁ Μοῖρις προσπαύσας τὸν συμβολαιογράφον καὶ τὸν σεβάσμιον Σίρανον.

Συνταχθέντων δὲ τῶν συμβολαίων, ἀπερσάσθη ἀμέσως τὴν ἐπιούσαν ν' ἀποστείλῃ τὴν θεραπείαν τοῦ πατρὸς εἰς Τολέδην μετ' ἀνδρὸς τῆς ἐμπιστοσύνης του, ν' ἀναγγεῖλῃ τὰς εἰδήσεις ταύτας εἰς τοὺς γονεῖς τῆς Νισίδας, καὶ νὰ κομίσῃ ἐκεῖθεν χρήματα, ἐξερυσάσας τὴν περιουσίαν του. Κατὰ τὴν ἀποδημίαν ταύτην ὁ Μοῖρις ἔπρεπε νὰ ἀγοράσῃ τὰ πρόβατα, καὶ νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ διὰ νέων ποιμένων· καὶ ὡς νὰ ἐτοιμασθῶσι τὰ δέοντα, ὁ μὲν Θιμβρίων καὶ ὁ Φαβιανὸς μετὰ τῶν συζύγων των ἐμελλον νὰ κατεπίσωσιν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Μοίριδος ὁ δὲ Ἀρτίδωρος καὶ ἡ Θεανὼ εἰς τὴν τοῦ Ἐραστροῦ.

Ἐλείπετο δὲ μόνον νὰ ὀρισθῇ ἡ ἡμέρα τῶν τεσσάρων γάμων. Ὁ Ἐλικίων, καὶ τοὶ πληγὴν φέρων, ἐπράξιεν τὴν ἐπαύριον παρὰ τὰς προσπάθειάς τοῦ Στεφάνου θέλοντος νὰ τὸ ἀναβάλῃ· τὴν γνώμην τοῦ Ἐλικίονος, ἐννοεῖται καὶ χωρὶς νὰ τὸ εἰπώμεν, ὅτι ἐλήθησαν καὶ οἱ λοιποὶ σύζυγοι.

Ἐπειδὴ δὲ ἦν ὥρα δείπνου, ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐκκστος ποιμὴν παρὰ τῇ μνηστῇ του. Μετὰ τὸ δείπνον ἤλθον εἰς τὸν κῆπον, καθήσαντες ὑπὸ ὡραίαν αἰθινιδράδα, ἐπὶ χλοερῶν ἑδρῶν, τερπόμενοι καὶ ἀπὸ τῆς λάμψεως τῆς σελήνης. ἠθέλησαν δὲ νὰ δώσωσι εἰς τὴν εὐτυχὴ ἐκείνη ἡμέρα δι' ἁσμάτων· διὸ λαβόντες ὁ μὲν τὸν αὐλὸν του, ὁ δὲ τὸν ἀσκὸν του, ἐκάθησαν κύκλῳ, ἐχόντων ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Μοίριδος καὶ τοῦ Στεφάνου, καὶ οἱ ἐρασταὶ ἤρχισαν ᾄδοντες τὰς τάδε:

Θιμβρίων

Προτοῦ ὡς μωρὸν κατεπρόνου ἐκείνον,
ὅς μόνον κατόπιν τῆς τύχης χωρεῖ,
τὰ πάντα πρὸς χάριν τοῦ πλοῦτος ἀφῆκον·
Ἄλλ' ἤδ' ἡ ψυχὴ μου τῷ τὸ συγχωρεῖ·
Διότι μυστὰς
ἐγεύθην πικρίας,
τοῦ δὲ ἀργυρίου τὴν εὐδαιμονίαν,
ἐπυδάσα κ' εὖρον πολλὴν πλὴν βραχεῖαν.

Λεύκη.

Σκληρὰ ἀμφιβολία περὶ τῆς πίστεώς σου,
ἐπόντος σου, ὦ φίλε, βαρέως με κατεῖχε·
Ἄλλ' ἡ πιστὴ ψυχὴ μου εἰς ταύτην δὲν προσέχε,
καὶ ἠτύχει φλεγόμενη ὑπὸ τοῦ ἔρωτός σου.
Εἰς μόνην σου τὴν μνήμην τοῦ οὐρανοῦ αἱ πύλαι
μ' ἠναίγοντο, ὅπότεν σ' ἀπῆντησα, ὦ φίλε...
Σ' ἀπῆντησα, κ' ἐνταῦθα ἐδέσθη ἡ ζωὴ μου,
καὶ σὲ, τρισμακαρίαν κ' ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

Κακὴ θῆ, προδότιν νομίτας
τὴν ἀθώαν μου, φεῦ! ποιμενίδα,
λογικὸν τὸ κακοῦργον μου εἶδα
παραφόρων ἐκστάσεων θυμῶ·
Κατερχόμενος πλὴν εἰς τὸ μνήμα,
ἀντικρὺ τῆς καὶ πάλιν εὐρέθην,
καί, τὸν τάφον ἐκεῖ λησμονήσας,
νεονόμου ἐμέθυσα μέθην.

Γαλάτεια.

Ἐνθυμεῖσαι, φίλε, τὴν λαμπρὰν ἡμέραν,
μὲ φωνὴν ὅποτε λύρας γλυκυτέραν
καὶ μ' ἐρωτιώσας ἐξομολόγησας,
εἰς ἐμὲ προσήλθες θέλων νὰ με πείσῃς;
ὅτ' ἐγὼ καρδίας κτύπους ἠσθάνομην,
κοὶ ἐρυθρίωσα σοῦ ἡκροαζόμεν;
Παρ' ἐμοῦ ἐζήτης τότε εὐτυχίαν·
ἀλλ' ἐμὲ σὺ τῶρα κάμνεις μακαρίαν.

Ἐλικίων.

Ἡ φίλια ἦτον κόσμος τῆς ζωῆς μου,
ὁ δὲ ἔρως μ' ἤρκει πρὸς εὐδαιμονίαν.
Ἦδη καὶ τὰ δύο ἔχω, κ' ἐρασίαν
φίλην, καὶ πιστὸν μου φίλον ἀγαθόν.
ὦ! πῶς νὰ κρατήσω τούτων τῆς ψυχῆς μου
τούτων αἰσθημάτων καὶ παιδρῶν παθῶν;
Φίλος εὐτυχήσας, ἐραστὴς εὐδαιμον, ὑπὸ
τῆς χαρᾶς μου ψάλλω ὅλος τρέμων.

Καιρὸς ἦν ἤδη νὰ ἀπέλθωσι καὶ ἡ μὲν Λεύκη, ἡ Νισίδα καὶ ἡ Θεανὼ ἔμειναν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Γαλατείας, ὁ δὲ Θιμβρίων, ὁ Φαβιανὸς καὶ ὁ Ἐλικίων ὑπῆγον νὰ κοιμηθῶσιν εἰς τὴν τοῦ Στεφάνου. Τὴν δ' ἐπιούσαν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου οἱ τέσσαρες ἐρασταὶ ἔκρουον τὴν θύραν τοῦ Μοίριδος· ὁ δὲ Θιμβρίων καὶ ὁ Φαβιανὸς ἔφερον ἤδη ἀρτοθήκην καὶ ῥάβδον ποιμενικὴν. Οἱ κάτοικοι πάντες, εἰδοποιηθέντες ἀπὸ τὴν παραμονὴν, εἶχον ἐτοιμάσει διὰ νυκτός τὴν τελετὴν λαμπροτέραν ἐτι τῆς τῶν γάμων τοῦ Δρακίονος. Περιέμειναν δ' ὀλίγον καιρὸν πρὸ τῆς θύρας, μὴ θέλοντες νὰ ταραξῶσι τὴν ἡσυχίαν τοῦ κοιμωμένου εἰσέτι Μοίριδος. Ἀλλ' αἰφνὴς ἐφάνη ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τῆς θυγατρὸς του, τῆς Θεανοῦς καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν ποιμενικῶς ἐνδεδυμένων. Ὁ καλὸς Ἐραστρος ἔδωκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν Γαλάτειαν, καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν ναὸν ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν ὁ δὲ Στέφανος συνῆψεν εἰς γάμον τοὺς τέσσαρας ἐραστὰς μετὰ τῶν ἐρωμένων των, καὶ ὁ Θεὸς ἡυλόγησε τοὺς γάμους των. Τὰ σχέδιά των ἅπαντα ἐξετελέσθησαν· ὅλοι ἦσαν εὐτυχεῖς, ἔζησαν βίον μακρὸν, εὐδαίμονα καὶ εἰρηνικόν· καὶ ἡ ἐπ' ἀγαθῷ μνήμη των ἐτι καὶ νῦν τιμᾶται εἰς τὸν ὡραῖον ἐκείνον τῆς διαμονῆς των τόπον.

ΤΕΛΟΣ.

Σ. τῶν ἐκδοτῶν. Τὸ ἀφείλες τοῦτο διήγημα τοῦ Φλωριάνος ἐξεδώκαμεν, χαριζόμενοι ἰδίως εἰς τοὺς σπουδαστὰς τῆς Γαλλικῆς, οἵτινες συνήθως ὡς πρῶτον καίμενον λαμβάνουσι τὸν εὐληπτον, καθαρεύοντα καὶ ἀφελῆ αὐτὸν συγγραφέα.